

Elverhøj

Originaltekst af H.C. Andersen

Der løb saa vims nogle store Fiiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Fiiirbene-Sproget.

”Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!” sagde den ene Fiiirbeen; ”jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Øine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!”

”Der er noget paa Færde derinde!” sagde den anden Fiiirbeen, ”Høien lade de staae paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig luftet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er noget paa Færde!”

”Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab”, sagde den tredie Fiiirbeen; ”Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere sagte til for at gjøre Fakkeltog, som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin!”

”Hvem kan dog de Fremmede være!” sagde alle Fiiirbenene. ”Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!”

Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderske, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gik saa flinke paa hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

”De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!” sagde hun, ”men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi-fornemme Fremmede, Troldfolk der have noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!”

”Hvem skal inviteres?” spurgte Natravnen.

”Ja, til det store Bal kan Alverden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvne eller gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strængt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelser med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Tørre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget bedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Classe med Hale, Aamanden og Nisserne maa vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Visiter!” -

”Bra!” sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langschawl vævet af Taage og Maaneskin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vadsket med Maaneskin og Væggene vare gnedne med Hexefedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børnefingerer i og Salater af Padehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Øl fra Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderen, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Duxe-Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Duxe-Griffel! I Sovekammeret hang de Gardiner op, og hæftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

”Nu skal her ryges med Krølhaar og Svinebørster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!” sagde den gamle Elverpige.

”Søde Fader!” sagde den mindste af Døttrene; ”faaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?”

”Naa da!” sagde han, ”saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! to blive vist gifte bort. Trolde-Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Kampsteen, og et Guld-Værk, som er bedre end man troer, kommer herved med sine to Drengene, de skulle søge sig en Kone ud. Trolde-Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! O hvor jeg længes efter den norske Trolde-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive gjemte. Lad mig see at I sætte Skik paa dem!”

”Og naar komme de?” spurgte den ene Datter.

”Det kommer an paa Vind og Veir!” sagde Elverkongen. ”De reise oeconomisk! De komme herved med Skibslighed. Jeg vilde at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle hælder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!”

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

”De komme! de komme!” raabte de.

”Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maaneskinnet!” sagde Elverkongen.

Døttrene løftede paa Langschawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trolde-Gubben fra Dovre, med Krone af hærdede listappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjør-

nepels og Kane-Støvler; Sønerne derimod gik barhalset og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

”Er det en Høi?” spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. ”Det kalde vi oppe i Norge et Hul!”

”Gutter!” sagde den Gamle. ”Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Øine i Hovedet!”

Det eneste der undrede dem hernede, sagde de, var at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

”Skab Jer nu ikke!” sagde den Gamle, ”man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!”

Og saa gik de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste sammen og nydelig og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sade til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik uden de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting klædte dem!

”Fødderne af Fadet!” sagde den gamle Troid og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Lommen og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovre-Troid, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deiligt om de stolte norske Fjelde, og om Fosser der styrtede skumhvide ned, med et Bulder som Tordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laxen der sprang op mod de styrtende Vande naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælderne klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Iis, der var saa gjennemsigtig at de saae Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Saugmøllerne gik, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; hussa! lige med Eet gav Troid-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smads, det var et ordenligt Kys og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, saa kom Kunstdansen eller som det kaldtes: ”at træde udenfor Dandsen”, hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gik imellem hinanden ligesom Saugspaaner og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

”Prrrrr!” sagde Troid-Gubben, ”det er Commers med Beentøiet! Men hvad kan de mere end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?”

”Det skal Du faae at vide!” sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maaneskin, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Pind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Troid-Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke at hans Dreng holdt af den.

Den anden kunde gaae ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Troidfolk ikke.

Den tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Orme.

”Hun bliver en god Huusmoder!” sagde Troid-Gubben og saa klinkede han med Øinene; for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng løftede Alle det venstre Been, for Troldfolk er keitbenede, og da hun slog den anden Stræng maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

”Det er et farligt Fruentimmer!” sagde Trold-Gubben, men begge Sønnerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

”Og hvad kan den næste Datter?” spurgte Trold-Gubben.

”Jeg har lært at holde af de Norske!” sagde hun, ”og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!”

Men den mindste af Søstrene hvidskede til Trold-Gubben: ”Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun derop for hun er saa bange for at forgaae.”

”Ho, ho!” sagde Trold-Gubben, ”slap det derud. Men hvad kan den syvende og sidste?”

”Den sjette kommer før den syvende!” sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

”Jeg kan kun sige Folk Sandhed!” sagde hun, ”mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sye paa mit Liigtøi!”

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

”Her er alle mine fem Fingre!” sagde Trold-Gubben, ”fortæl mig et om hver!”

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der have Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trold-Gubben, ”hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!”

Og Elverpigen sagde, at det var endnu tilbage om Guldbrand og lille Peer Spillemand!

”Dem skulle vi høre til Vinter!” sagde Trold-Gubben, ”og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaerne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! - og saa skulle vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skjænket mig et Par Stykker, og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gjør Visit, han synger Dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laxen vil springe i Fossen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! - Ja Du kan troe der er godt i det kjære gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?”

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gjøre Fakkeltog.

”Er det at føite om!” sagde Trold-Gubben, ”nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!”

Men Gutterne sagde at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, gifte sig det havde de ingen Lyst til. - Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Neglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trold-Gubben dandsede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

”Nu galer Hanen!” sagde den gamle Elverpige, som holdt Huus. ”Nu maa vi lukke Vindueskudderne at ikke Solen brænder os inde!”

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fiirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

”O hvor jeg godt kunde lide den norske Trolld-Gubbe!”

”Jeg holder mere af Drengene!” sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.